

църквата Борисъ билъ признатъ по-послѣ за светия. Той е първиятъ български народенъ светецъ.

Значение на Борисовото царуване.—Най-великото дѣло, съ което се ознаменува и прослави царуването на Бориса, е приемането на християнството, което спомогнало прѣди всичко: да се признае българската държава за законна наравно съ другитѣ християнски държави; да се развие монархическата властъ у насъ по образеца на Византия; да се разширятъ югозападнитѣ ни граници, защото славянитѣ, които живѣли въ южна Македония и били повече християни, се присѣдинили постепенно и доброволно къмъ новопокрѣстениитѣ си едноплеменници отъ българското царство; най-послѣ, да се създаде ново, християнско законодателство, споредъ настѣпалитѣ нови условия въ частния, обществен и държавния животъ на българитѣ.—Още съ идването си да покрѣсти Бориса и народа му, византийското духовенство донесло не само потрѣбнитѣ за новата вѣра книги (богослужебни, Номоканона и епитимийнитѣ), но и дѣйстващия тогава въ Византия законникъ „Еклога на Льва и Константина“ (отъ 740 г.). Така щото всичко, което било потрѣбно за управлѣването на българската църква и държава, било донесено отъ гърцитѣ. Но понеже нѣкои нѣща не били одобрени отъ Бориса, той запиталъ за тѣхъ папата, когато му изпратилъ 106-тѣ въпроса, запиталъ го и за работи, които нѣмало въ гръцкото законодателство („За бѣгство на робъ отъ господаря си“ и „за клеветяване на господаря отъ роба прѣдъ властитѣ“). Папата отговорилъ, че трѣбва да се дѣйствува спрѣмо прѣстѣпницитѣ по-мекко, а за углавнитѣ прѣстѣпления съвѣтвалъ милосердие. По послѣ ученицитѣ на Методия донесли прѣведения отъ него Номоканонъ (наредби и правила, по които се управлява църквата), а тукъ билъ написанъ първиятъ старобългарски законникъ „Законъ соудный людѣмъ“ (законъ за сждане на хората), възъ основа на гръцката „Еклога“, но съ едно общо намаляване и смегчаване на наказанията и то въ духа на папскитѣ отговори. При това въ тоя законникъ били вмѣкнати и нѣкои общи указания, взети отъ българския животъ